מתיקות

נשמת התורה

שנה ג'

מאמר חסידות בדרך תורת מרן רבינו הקדוש בעל הסולם זי"ע

פרשת אמור ה'תשע"ט

בענין קדושת הכהונה בנשמות ישראל שאינם משועבדים לשום גלות

'אמר אל הכהנים בני אהרן לנפש לא יטמא בעמיו כי אם לשארו הקרוב אליו'. ידוע שטומאה היא מלשון טמטום, ואוטם, שענינו סתימת האור העליון מלהאיר. והכהן כל ענינו הוא להאיר ולתקן את כל עם ישראל. שענין התיקון הוא פתיחת הסתימות בנשמות, שזהו סוד המפתח הרוחני שהוא קדושת הכהונה, שרומז אל החסדים העליונים,כי אור החסד הוא הפותח את הסתימות. ועל כן אסור לכהן להטמא, כי כל ענינו הוא הפך הטומאה והסתימה.

ורואים שאפילו בגלות, שאין בית המקדש וקרבנות אסור לכהנים, להטמא למת, כי נקודת הכהן היא נקודה שלא שורה עליה שום צמצום וגלות. וגם בזמן שיש גלות, הכהן הוא מעל הגלות והוא מאיר אור של גאולה על שאר בני ישראל. כי הכהן הוא שייך לאור החסד, ועל אור החסד לא שורה שום צמצום. כי הגלות והצמצום שורה רק על אור החכמה והתענוג, אבל על אור של חסד, שכל ענינו השפעה לזולתו, אין שורה שום צמצום כלל וכלל. כמו שרואים על דרך משל שכשאדם עסוק בלחלק צדקה וחסד לזולתו ,הנה אף אחד לא יבוא אליו בטענות ,משא"כ כשאדם עוסק בלקבל לעצמו באיזה תחום שיהיה הנה אז יתעורר עליו דינים ומחלות וצרות, כי הצמצום והדין אינו שורה על אור החסד אלא רק על קבלת אור החכמה והתענוג בדרך מקולקלת ועל כן גם בזמן הגלות מאיר אור החסד הזה בשלמות ולגביו אין שום גלות.

וידוע ששה סדרי משנה יש בהם פרקים כמספר מפת"ח. וכן ידוע שסוד המשנה בעולם היצירה, ששם חציו טוב וחציו רע. וע"כ המשנה, שהוא כנגד עולם היצירה, יש שם טמא וטהור, כשר ופסול, משא"כ תורת הקבלה אין בה שום פסולת. וצריך להאיר את תורת הפנימיות בתוך תורת הנגלה, וכמו שכתוב בתיקוני הזהר שהתנאים והאמוראים סדרו את ההלכות על פי פנימיות התורה והכהן הוא שייך לתורת הקבלה, שנקראת תורת חסד, כי כל ענינה של תורת הקבלה לעורר אהבת עם ישראל להשי"ת, כי תורת הקבלה עוסקת בפעולות של השי"ת בבריאתו את העולמות העליונים עד עולם הזה הגשמי וכן הבנת השגחתו יתברך עד לפרטי פרטים שזה גורם אהבה גדולה בין הבורא לנבראים. וכן מבואר בהקדמת רבינו לתלמוד עשר הספירות, שכוונת לימוד החכמה הקדושה של תורת הקבלה לעורר אור החסד. ועל ידי הדבקות בפנימיות התורה מעלים ג"כ את נגלות התורה, שהם המשניות, לראות שאין כלל שום טומאה ופסול, אלא הכל הוא רק כשר וטהור. **ויש** לומר בדרך רמז דההלכה הראשונה במשניות היא 'מאימתי קורין את שמע בערבית', שערבית היא זמן הקטנות והחושך, והדין שזה בחי' גלות. והתשובה היא 'משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן'. היינו כשהכהנים, שהם בחי' אור החסד המאיר בתוך הגלות, ואין לו שום התפעלות משום חושך שבעולם כלל. ועל כן גם בזמן הזה אסור לכהנים להטמא למתים, כי נקודת וקדושת הכהונה אינה משועבדת לשום גלות וטומאה.

והגלות והטומאה יש להם סיבות רבות, ואחת הסיבות היא כי יש כלל שלפי ההסתר כך הגילוי, בדיוק כמו שאמרו חז"ל על משה רבינו בשכר 'ויסתר משה פניו' זכה 'לתמונת ה' יביט'. שההשגה היא בדיוק כמו ההסתר. והגלות היא בחינת ההסתר, שניתנת הזדמנות לעמוד בנסיון שעי"ז זוכים אחמ"כ בזכות זה לאור הגאולה. וכן סיבה נוספת לגלות הוא קיבוץ הנפזרים, שזה ענין הגרים ומתווספים לעם ישראל, שהם חלקי קדושה שנפלו לאומות העולם, ועל ידי הגלות הולכים ומתקבצים. והנה הגלות היא חושך גדול, טומאה גדולה והסתר גדול. על כן תמיד ישנה נקודה בעם ישראל שזה נבחן שלא נמצא בגלות, כי אילולי נקודה זו היתה יורדת לגלות הרי שלא יכולנו לעלות מן הגלות ח"ו,

ונקודה זו זה בחי' עצם הלוז שממנו עתיד לקום הגוף בתחיית המתים. ועצם זה אינו נרקב לעולם. וזה בחינת ספירת הכתר, שלא נאחז שם פגם אף פעם, כמו שידוע שמלכות דאצילות יש לה עשר ספירות, ובכל לילה, וכן באופן כללי בזמן הגלות נבחן שט' הספירות התחתונות של המלכות נפלו לגלות, ונשארת רק בנקודת הכתר, שזה בחינת עצם הלוז שאינו מתרקב אף פעם, וממנו קם כל הגוף לתחייה. וכן זה סוד הכותל המערבי שלא נחרב לעולם, שזהו הנקודה שנמצאת למעלה מן הגלות. ונבחן 'לפנים' שתמיד מאירים, אפילו בזמן הגלות שנבחן ל'אחוריים'. וע"כ גם הכהנים בזמן הגלות שורה עליהם קדושת הכהונה, שאסור להם להטמא למתים, כי המת מסמל את הגלות ומצב האחוריים והרקבון. וכמו העץ שצומח מתוך הזרע הרקוב באדמה כך הכהן דבוק בנקודה זו, שזה נקודת תחיית המתים, בחי' עצם הלוז, ולא משתעבד לשום גלות.

וידוע שמדריגת הנפש הוא זמן ההסתר, שאז נוהגת הבחירה בין טוב לרע, ולא מגולה השגחתו ית', ונקודת הכהן שבנפש כל אחד מאירה גם בזמן ההסתר, שהוא מדריגת הנפש. ואפשר לומר שנקודת הכהונה שבנפש של אחד מישראל זה נמשך בכוחו של משה רבינו, שהוא היה הראשון ששמש בכהונה בשבעת ימי המילואים. כי משה רבינו הוא הדעת של כלל ישראל, וע"י שהוא היה זה ששמש בכהונה פעל שכל אחד ואחד מישראל יתגלה בו מצד הנפש קדושת כהונה, שזה נקודת הכתר שלא מתפעלת משום גלות כלל. וזה הפירוש ל'נפש לא יטמא בעמיו'. היינו דרגת הנפש ששם יש את ההסתר, הנה הכהן הוא תמיד מעל מדריגה זו, והוא מחיה את מצב ההסתר, בבחי' אור מקיף. היינו שאעפ"י שהאדם נמצא בהסתר הנה בשורש נפשו הוא כלל לא בגלות והסתר, ומשורש נשמתו מאיר אור החסד והכהונה, שאין על זה שום צמצום, שעי"ז יוצא מן ההסתר אל המרחב הרוחני.

שבת שלום לכולם

יש לי מושג

"הליכה בדרך"

צריכים לדעת כי בכל מקום שכתוב בזוהר ענין של הליכה בדרך, או סתם הליכה, פירושו, הליכה במדרגות עליונות ממדרגה למדרגה, וכאן התוספתא מתארת לנו את הליכת רבי אלעזר ממדרגת ג"ר דרוח, למדרגת מוחין דגדלות, וז"ש "הוו אזלי מאושא ללוד". כי אושא רומזת על מדרגת ג"ר דרוח שהוא הארת ג"ר דחכמה בקו שמאל מטרם שנתחבר עם הימין, ועל שם הדינים שבהארת השמאל נקרא אושא מלשון אש, והמוחין דגדלות מרומזים בהשם לוד מלשון הולדה, כי מוחין דגדלות הם מוחין דהולדה, ור' יוסי חמיו היה עוזרו בדרך. (זוה"ק מצורע ע"פ הסולם)

לע"נ ר' בנימין בן ר' שלמה נלב"ע י"ב מרחשון ה'תשע"ז תנצב"ה. לע"נ איתי בן חיים הי"ד. **לקבלת העלון שלחו בקשה למייל** d052769144@gmail.com